

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.3 – ÅNDEN DER GIVER BARNEKÅR

(s.45) *”I modtog jo ikke en ånd der giver trællekår, så I atter, skulle leve i frygt, men I modtog en ånd, der giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader! Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn.” Rom. 8,15-16.*

Hvilken herlig stilling: at være et Guds barn, eje vished derom og have fået barnekårets ånd, som fortroligt omgås med Gud. Derom vidner ikke blot apostlen og Skriften i øvrigt. Alle frigjorte kristne kan tale med derom af salig erfaring.

Har du, som læser dette, også oplevet denne store lykke?

Vidner Guds Ånd sammen med din ånd, at du er et Guds barn? Mennesker anser dig for at være en kristen, ingen har noget at udsætte på din livsførelse, men hvordan står det til med dit hjerte? Kan dit forhold til Gud betegnes med ordene: ”Abba, fader”? Thi hjertets inderlige forening og fortrolighed med Gud gennem Kristus er selve livet i al sand kristendom. At omgås med sin Gud og tale fortroligt med ham som barnet med sin fader, det er det genoprettede paradisliv, som mennesket mistede ved syndefaldet.

Men dette må ikke forveksles med den falske tro, der kun beror på indbildning, og hvorved nogle tror sig at stå Gud nærmere end alle andre og

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

være hans særlige yndlinge. Om disse siger Luther:

”De, som råber allerhøjest: ”Kristus er min broder” - eller ”Kristus er min brudgom” - de har ikke den rette ånd”. Thi var deres tro sand og levende, ville den angribe deres eget ”jeg” og selv angribes af djævelen med svære anfægtelser. At tro falder imidlertid disse menneske så let, at de ikke engang har brug for Ordet, men har nok i røster og åbenbaringer (s.46) fra deres eget indre. Det er ikke sådanne, vi taler om, men om den synd betyngede og anfægtede, der er ”fattig, men dog salig” fordi han alene i Lammets blod har sin trøst og sin vished om Guds nåde. Vel har han daglig ufuldkommenhed, synd og ængstelse at kæmpe med, men gennem evangeliet styrkes og opholdes hans tro, og han råber i sin daglige omgang med Herren sit ”Abba, fader!”. Til tider i glad fortrolighed:

”Abba, fader! Jeg er din, og du er min”

- og til tider det angstfyldte, men dog dybest set fortrolige:

”Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?”

Denne ånd, som giver barnekår – er den også blevet din?

Slip ikke det spørgsmål, før du har fuld vished. Thi denne ånd er hjertelaget i hele det åndelige liv. Mangler den, råder kulde og død, afmagt og trældom. Kristus har udtrykkelig sagt, at er vi ikke kommet i forening med ham, gavner alt andet intet til vor frelse. Når Herren på dommens dag skal svare dem, der har regnet sig for at være hans disciple, men som ikke i sandhed har været det

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

– nok været brudejomfruer, men af de uforstandige, se Matt. 25,1-13 – så skal han kun anføre det ene: *”Jeg kender jer ikke!”*

Hvad kan det betyde? Han kender jo alle sine skabninger, ikke en spurv falder til jorden, uden han er med i det. Og David siger: *”Hvorhen skal jeg gå for din ånd, og hvor skal jeg fly for dit åsyn? Farer jeg op til himlen, da er du der; reder jeg leje i dødsriget, så er du der, tager jeg morgenrødens vinger, fæster jeg bo, hvor havet ender, da vil din hånd også lede mig der. - Som foster så dine øjne mig”*. Når Herren alligevel siger: *”Jeg kender jer ikke”*, må det betyde, at de ikke har stået i den inderlige forening med ham, som her er tale om. De har ikke som hans venner levet i fortroligt samfund med ham.

I Matt. 7,22-23 siger Jesus:

”Mange skal sige til mig på den dag: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn? Og da vil jeg sige dem rent ud: Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret”.

Og når de uforstandige jomfruer råber ved bryllupssalens dør: *”Herre, Herre, luk op for os!”*, skal han svare dem og sige: *”Sandelig siger jeg jer: Jeg kender jeg ikke”* (s.47)

Samme forhold finder vi i Luk. 13,25-27. Han kunne jo let have brugt langt stærkere udtryk og sagt f.eks:

”I har trodset mine bud, I har trådt min søn under fod”, men nej – han siger kun:

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

”Jeg kender jer ikke”. Så vigtigt er altså dette fortrolige bekendtskab med Frelseren.

Når Herren på dommens dag skal opregne en række gode gerninger og sige: *”Dette har I gjort mod mig,”* så er det ikke selve gerningerne, men deres motiv – hjertets forhold til Jesus – der afgør den enkeltes evige skæbne. Er det end Kristi tjeneste, vi øver, så er Herren dog ikke tilfreds hermed, om ikke vi som fattige syndere bestandig ligger for hans fødder. Til menighedens engel i Efesos siger Jesus:

”Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed – og du har prøvet dem, som kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det – og du har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt. Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Han er ikke længere en sønderknust synder, der hungrer efter nåde, thi ”den, hvem meget forlades, elsker meget.”

Dette fortrolige forhold til Frelseren er tillige kraften i al sand kristendom. Derfor mangler de, der står uden for dette forhold, også denne kraft. De kan have mange gode forsætter, men får dem aldrig ført ud i livet. De ligger under for deres skødesynder [hemmelige synder, synder man måske elsker og ikke ønsker at aflægge] og føres fremdeles i ledebånd af Satan.

Også der, hvor en sand tro er begyndt at spire frem, men endnu kun er svag, råder afmagt og trældom under synden. Det samme gælder der, hvor troen

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

hos en ældre kristen har mistet sin glade frimodighed, idet hans kristendom er blevet (s.48) mere præget af loven end af evangeliet. Bekendelsen forstummer, bønner mister sin kraft, hjertet bliver koldt og tomt og vil da snart igen søge tilfredsstillelse i synden og verden. Hvor meget lettere indtræffer da ikke dette hos den, der endnu er 'spændt i trældoms åg' og ikke er nået igennem til tro.

Hvilket liv derimod, hvilken lyst og kraft, når sjælen lever i glad vished om at være benådet af Gud og står i fortroligt venskabsforhold til Frelseren. Hvilken glad lovprisning og frimodig bekendelse og hvor let da at tage afstand fra synden og verden. Det var dette, Jesus mente, da han sagde: *"Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, men kun, hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig. Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt"*.

Johannes siger: [ikke eksakt citat]

'Dette er den sejr, som han bærer over verden: vor tro' (1.John. 5,4)

Og fra det gamle testamente lyder det: [ikke eksakt citat]

'Herrens glæde er jeres styrke' (Neh. 8,10).

Kraft til helliggørelse, bekendelse, forsagelse af verden og tålmodighed i lidelse får vi kun gennem den fulde forvisning om nåden. Derfor er det så vigtigt for os at bevare barnets inderlige tillid til Gud. Så skulle vi da ikke

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

standse for apostlens ord om *”den ånd, der bliver barnekår”*, og hver enkelt af os for Guds ansigt spørge sig selv:

’Har også jeg denne ond? Har jeg vidnesbyrd om, at jeg ejer barnekår hos Gud?’

”I modtog jo ikke en ånd, der bliver trællekår – men I modtog en ånd, der bliver barnekår” siger apostlen.

Det er altså en ånd, der hersker over mennesket – enten en ånd, der giver trællekår, eller en ånd, der giver barnekår. Den ånd, der giver trællekår, gør vakte sjæle trælbundne, bævende og ængstede, ligegyldigt hvad de så hører om Gud og hans nåde i Kristus. De kan høre det lifligste evangelium, deres forstand kan opfatte det og deres tunge gentage det, men deres ånd forbliver lige bunden i trældom, ængstelse og uvished. Dette viser sig især hos dem, der har noget kendskab til Guds ord og derfor kan (s.49) tale med om åndelige ting. De kan tale om liv, om kærlighed og fred og hvad ellers troen skal virke, men så længe de ikke har fået den med Gud fortrolige barnekårets ånd, forbliver de selv lige så kolde og døde.

Den ånd, der giver barnekår, virker lige modsat. Vel siger Luther:

”Jo mere lys over evangeliet, desto mere lys over loven, og jo mere lys over lover, desto mere syndserkendelse”.

Det er også alle troendes erfaring, og derfor ængstes deres samvittighed ofte

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

langt mere end de, der endnu lever i trællekår. Men de kan ikke undvære Gud. De må bestandig tilbage til nådestolen, de må bestandig søge trøst for deres ængstede samvittighed i evangeliet, og de må bestandig i deres nød trænge ind til faderhjertet, indtil de gennem et ord fra ham er blevet trøstet og atter med frimodighed kan råbe det glade, fortrolige: ”*Abba, fader!*”

Passer ikke dette på os, er der fare på færde. Thi lader vi os på ny spænde i trældoms åg og begynder at bygge på lovgerninger, er vi under forbandelse (Gal. 3,10; 5,1 og v.4). Den ånden, der giver trællekår, gør ikke Guds vilje frivilligt og med glæde, men kun af tvang og derfor uvilligt og med frygt.

Barnekårets ånd er en med Gud fortrolig ånd, som tilregner sig nåden i Kristus, ser sig retfærdiggjort i ham, frimodigt kalder Gud sin kære fader og taler fortroligt med ham som et barn med sine forældre. Det aramaiske ord ’Abba’, som betyder fader, synes at være taget fra de små børns første famlende, men for faderen så kære forsøg på at nævne fadernavnet og bruges her som et billede på den første kærligheds fortrolige samtale med Frelseren. Imidlertid giver ordet ’råber’ os forståelsen af, at der ikke råder uforstyrret stilhed og fred i en benådet synders hjerte. Anfægtelser og bekymringer – fremkaldt af fristelser og fejltrin – er hyppige gæster. Og da – i særdeleshed, når man ikke engang kan samle sit sind til bøn – stiger et nødråb op (s.50) til Gud, et nødråb, som barnekårets ånd former i ordene: ”Abba, fader!”

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

Den ånd, der giver barnekår, har vi ikke selv gjort os fortjent til, men fået af Gud som en gave. Hvorledes dette går til, forklarer apostlen med ordene:

”Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn.”

Han vil dermed sige: 'Vished om barnekår hos Gud kan vi ikke få på anden måde end ved, at Guds ånd vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn'. Siger ikke også vor erfaring os det samme? Mens vi som vakte var begyndt at spørge efter Gud, læste og hørte vi ofte det herligste evangelium om den frie, uforskyldte nåde i Kristus og vi ønskede af hele vort hjerte at få del i den for siden i troskab at følge Kristus efter livet igennem. Men alt dette gav os ingen fuldkommen trøst, ingen glad vished om nåden, før det øjeblik kom, da dækket for vore øjne blev taget bort og vi så som vi aldrig før havde set det, evangeliets herlige sandheder. Det var, som Gud selv sagde det ind i vort hjerte: 'Søn, vær frimodig, dine synder forlades dig!'

I dette øjeblik er det, at Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn og at vi får den fulde vished om barnekår hos Gud, en vished, som vor egen ånds vidnesbyrd ikke kunne give os.

Herom siger Luther:

”Dette vidnesbyrd får vi på den måde, at vi oplever Helligåndens kraft, som virker i os gennem ordet, når vor egen erfaring stemmer overens med dette. Thi du vil snart kunne mærke, om du i din nød og angst får trøst af

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

evangeliet og derved overvinder din tvivl og frygt, så dit hjerte med fuld vished slutter, at du har en nådig Gud, som du nu ikke længere flygter for, men tværtimod påkalder og venter hjælp fra.”

Dette indvortes vidnesbyrd er en Guds gave, men må ikke forveksles med disse tilfældige og flygtige følelser af glæde, som ikke efterlader sig andet end mindet derom. Guds Ånds vidnesbyrd virker tro på ordet, og det efterlader sig en virkelig tillid til Gud og fortrolighed med ham. Det skænker den med Gud (s.51) fortrolige barnekårets ånd, som råber: *”Abba, fader!”*

At denne ånd er en troens gave, forklarer Luther, når han siger:

”Dette Abba-råb lyder kun, når samvittigheden uden tøven og tvivl tror og er vis på, at man ikke alene har sine synders forladelse, men også er et Guds barn, der med glad vished kan kalde Gud sin kære fader og med fuld tillid påkalde hans navn”.

Foruden dette får du også udvortes vidnesbyrd og kendetegn. Gud giver dit et nyt hjerte og en ny ånd, så du bliver et helt nyt menneske, ser alt i et helt nyt lys, elsker Guds lov og afskyr synden. Kristus og hans fortjeneste bliver dit hjertes dyreste skat. Der er intet, du så gerne beskæftiger dig med, som med ordet om Kristus, og intet, du ønsker højere, end at hans evangelium måtte nå nu til alle og mange tage imod det til frelse. Findes alt dette hos dig, er det et sikkert bevis på at Helligånden bor og virker i dit hjerte, thi ingen kan i dybeste forstand sige: *”Jesus er Herre!”* uden ved Helligånden.

Mennesker, der er vakt til erkendelse af deres fortabte tilstand og søger frelse,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

må imidlertid være på vagt over for en skæbnesvanger vildfarelse. De vil altid være tilbøjelige til at mene, at dette Guds Ånds vidnesbyrd i deres hjerte er det første de skal opleve. De vil *føle sig* frelst, *før* de kan tro. I stedet for ganske enkelt at høre, hvad Gud siger i sit ord og tilegne sig det i tro, går de og venter på liflige følelser og stemningsfulde oplevelser af Guds nåde. Denne vildfarelse er så alvorlig, fordi det er en absolut hindring for at opnå troens fulde vished. Man forlanger da ikke frugt af et træ, før det er plantet. Man bygger ikke et hus ved at begynde fra oven, før grunden endnu er lagt. Du må derfor begynde med begyndelsen: lytte til, hvad Gud i ordet tilsiger dig og tage imod det i tro, selv om du ikke føler andet derved end synd, sorg og uværdighed. Hungrer og tørster dit hjerte efter Kristus og hans retfærdighed – strækker du i tro dine svage hænder mod din frelser, giver Gud ret i hans ord og intet højere ønske har end at eje vished om Guds nåde, (s.52) da er du allerede frelst. Da er troens gnist allerede tændt i dit hjerte, og da skal med sikkerhed også Guds Ånd vidne sammen med din ånd, at du er et Guds barn. Det er derfor en stor nåde at kunne tage Herren på ordet og holde fast ved hans løfter, allerede *før* denne besegling er sket.

Den kanaanæiske kvinde holdt ud i tro, skønt Jesus tilsyneladende var uvillig til at hjælpe. Denne udholdenhed var ret efter Herrens sind og glad bevæget udbryder han til slut: *"Kvinde, din tro er stor, det ske dig, som du vil!"*

Da var sejren vundet og hun måtte glæde sig i troens fulde vished. Denne vished må også du nå til at eje, om din tro skal blive *'en sejr, som sejrer over verden'*. Men for at opnå denne troens vished er det første, du har at gøre, at tro Gud på hans ord.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

Det er ikke uden grund, at vi har talt så udførligt om dette. Det ligger så snublende nær for os alle at ville grunde vor tro enten på følelser eller på troens kendetegn og virkninger. Vi må tillige gøre os klart, at Guds førelse med de enkelte mennesker er så højest forskellig. Det gælder måden, hvorpå de kommer til tro, og det gælder siden livet igennem. Nogle oplever en brat omvendelse, føres i et øjeblik fra den dybeste syndenød til den mest frydefulde vished om nåden. For andre sker overgangen så stille og umærkeligt, at de ikke engang selv er klar over, at de er gået over fra døden til livet. Det vil især være tilfældet med sådanne, som er godt hjemme i Guds ord og i længere tid har været under dets påvirkning samt ikke er så udpræget følelsesmennesker.

Hvis de da frygter for at bedrage sig selv med en falsk tro uden forudgående omvendelse, behøver de kun at prøve sig selv over for det, der er hovedsagen: om de i deres nød over synden har Kristi fortjeneste som deres eneste tilflugt og derfor daglig må søge ham i evangeliet. Hvor dette er tilfældet, er omvendelsen en kendsgerning og troen ægte nok, selv om den mærkbare følelse af glæde endnu mangler. (s.53)

Det er om sådanne, Luther, taler når han bruger lignelsen om fiskene, der fanges i vod:

”Man drager dem,” siger han ”så langsomt og forsigtigt i land, at de ikke mærker, de er fangne, før de ligger blottede og sprællende på stranden.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

Således går det også med de sjæle, der bliver fanget med evangeliet, hvilket Jesus sammenligner med et vod. Når evangeliet får indgang i et hjerte, knytter det hjertet til Kristus og føre det ud af synden og fortabelsen – undertiden så stille og umærkeligt, at sjælen stadig tror sig at være i sin forrige stilling. Da er det, striden begynder, idet troen og følelsen kæmper om magten. Jo mere troen vinder frem, des mere trænges følelsen tilbage – og omvendt. Synden hænger endnu ved os, men både hovmod, gerrighed, vrede, og andre synder tjener kun til at drive os til troen, for at denne må vokse og blive større dag for dag.”

Din eneste hjælp under sådanne erfaringer er at lytte efter hvad Gud siger dig gennem sit ord og sine sakramenter. Han vil, du skal tro ham på hans blotte ord – og *”den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en løgner”* (1. Johs. 5,10). Men når du gerne vil tro ordet, og det alligevel ikke giver dit hjerte nogen virkelig trøst, da skal du vide, at også troen er en Guds gave, som du i ydmyghed må lade ham skænke dig. Du må bede med den besatte drengs far, da han faldt på knæ for Jesus og råbte: *”Jeg tror, hjælp min vantro!”*. Du må med en ved nattetid kæmpende Jakob klynge dig til Herren med et: *”Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!”*

Den følbare fornemmelse af Guds nåde er altså ikke det samme som den egentlige trosvished. Det er den sidste, der er kilden til liv og fred. Det er den der giver kraft til helliggørelse og trøst i vor sorg over synden. Men mange af dem, der søger frelse, når ikke frem til denne vished. Det skyldes oftest den før nævnte tilbøjelighed til at ville grunde sin tro på sine følelser, sine

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

bedringsforsøg eller på troens virkninger, kort sagt: på noget i os selv. (s.54)

Hos andre er nøden endnu ikke blevet så stor, at det er blevet dem livet om at gøre at få del i Guds nåde. I stedet for at samle sig om denne vigtige sag og give agt på, hvad Herren siger i sit ord, tumler deres tanker med mange andre, mindre vigtige spørgsmål. Derfor får de heller ikke fred, før det af en eller anden grund bliver dem magtpåliggende at komme til klarhed. Alvorlig sygdom f.eks. tvinger dem måske til en afgørelse.

Atter andre lider under tungsind eller plages af Djævelen med svære fristelser og anfægtelser, som de ikke engang tør åbenbare for nogen, og derfor går i bestandig uro.

Det kan også være legemlig svaghed eller sygdom, der er skyld i, at troen hos nogle ikke fremkalder de samme glade følelser som hos andre. Har man så den fejlagtige opfattelse, at disse følelser er noget, der bør opleves på samme måde af alle, mener man ikke at kunne nøjes med at tro Gud på hans blotte ord. Ville blot alle, som sidder fast her, forstå, at det afgørende er, om det at eje Kristus og hans nåde er hjertets dybeste trang og inderligste begær.

”Den, som kommer til mig,” siger Jesus, ”vil jeg aldrig støde bort”.

Desværre findes der også kristne, som engang har haft denne vished, men har mistet den igen. Dette har som regel en meget nærliggende årsag. Det har forsømt brugen af Guds ord og derved forholdt deres åndelige liv den nødvendige næring. Ligegyldighed og verdslighed begynder at tage overhånd,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

troslivet bliver svagt og troens frugter få og små. Da forsvinder også den glade vished, man før ejede. Da må man heller ikke prøve at indbilde sig, at alt er i orden, men hellere vågne til besindelse over sin alvorlige stilling og vende om. Ellers træder trældom og åndelig død snart i stedet for den hensygnende tro.

Luther siger:

”Jeg synes ikke om dem, der siger, de er tilfreds, blot de har en gnist af tro. Thi Djævelen kan let slukke den, om den så var stærkere end en gnist. Desuden vidner det om en kold og (s.55) letsindig ånd, når man ikke søger tilvækst i troen, i visheden om Guds nåde og i det fortrolige forhold til Frelseren.”

Kort sagt:

Hvad du end måtte være uvis om i denne verden, lad det aldrig være uvist for dig, om du ejer barnekår hos Gud. Lad det aldrig være uvist, om du har Guds nåde og venskab og kan se døden i møde uden frygt. Der findes dog ingen større lykke i denne syndens og sorgens verden end med barnets fortrolighed at kunne læne sig til Frelserens bryst og der tale ud om alle sine bekymringer.

Og denne troens vished *kan* og *bør* du eje. Er du da ikke døbt til Kristus? Er det i kraft af dine egne præstationer, du skal bestå for Gud? Tror du ikke, at den løsesum, Jesus har betalt for dig, slår til?

Vejer dine synder og mangler mere for Gud end Kristi blod? Eller har din utroskab gjort Guds trofasthed til intet? Hvad er det, der gør, at du ikke får fuld vished om nåden, når du søger den i Kristus?

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

Du har i din uforstand foragtet Guds tilsagn i hans ord og sakramenter, så længe du ikke har denne vished. Om dette siger Luther:

”Mennesket bør ikke tvivle på eller være uvis om, at det i dåben og nadveren virkelig har været skænket den nåde, Kristus har købt os. Den, der tror dette, har ret til at sige, at han er hellig, retfærdig, et Guds barn og vis på sin salighed – ikke af sig selv eller for sin egen fortjenestes og værdigheds skyld, men fordi, han af Guds barmhjertighed ejer nåden i Kristus. Og denne nåde holder han for så stor – hvad den i sandhed også er – at den gør ham hellig for Gud og til et Guds barn. At tvivle på dette ville være at vanære dåben for den hellige nadver og beskyldte Guds ord og nåde i sakramenterne for at være løgn og bedrag. - Du har således ingen grund til at ængstes og tvivle om, at du af Guds nåde er retfærdiggjort og er et Guds barn. Saligheden ejer du, og det eneste, der kan give anledning til bekymring, er tanken på, hvordan det skal lykkes dig at blive stående i troen, til målet er nået” -

Og videre siger han:

”Man bør være lige så overbevist om at (s.56) eje syndernes forladelse og være at Guds barn, som man er om sin egen eksistens. Ja, man skulle før ville dø, end man ville undvære denne vished. Thi det ville være at ringeagte det, Kristus har gjort og lidt for os, om vi ikke troede, at han dermed til overflod har købt os alt dette, og om vi ikke lod det styrke os lige så kraftigt i denne vor tillid, som synd eller anfægtelser søger at undergrave den og gøre os forsagte.”

”Vel kan striden være så hård, at mennesket ængstes og ikke synes, det kan

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

være et Guds barn. Det har tværtimod en følelse af, at Gud står over for det som en vred og streng dommer. Sådan gik det Job og mange med ham. Men i denne kamp må den barnlige tillid til sidst gå af med sejren, hvad enten man så ryster eller bæver. Ellers er alt fortabt!”

”Nu er der nogle, hvis kristendom ligner Kains forhold til Gud. De iagttager visse religiøse ceremonier, men deres sind er uomvendt og uforsonligt. De har en vis syndserkendelse, men har ingen brug for nåden. Når disse hører en sådan tale, slår de fra sig med hænder og fødder og siger i stor ydmyghed:

”Gud bevare mig for dette gruelige kætteri, denne formastelighed! Skulle jeg fattige synder være så hovmodig, at jeg kalder mig et Guds barn. Nej, jeg vil være ydmyg og erkende, at jeg er en synder”. Sådanne må du vogte dig for, thi de er den kristne tros og din saligheds værste fjender. Vel ved også vi, at vi er fortabte syndere, men her regnes ikke med, hvad vi er og gør, men hvad Kristus *er* og *har* gjort for os. Vi taler ikke om vor natur, men om Guds nåde, og den er, som Salme 103,11 siger, så stor ”*som himlen er højere end jorden*”.

Alt, hvad Gud gør, er stort. Derfor virker det også stor glæde og frimodighed. Det virker en uforfærdet ånd, der intet frygter og formår alt. Men Kains åndelighed skaber kun forsagte og ængstelige hjerter, der mangler kraft til tjeneste og til lidelse” -

Det er derfor nødvendigt, at dette åndens råb lyder fra dit (s.57) hjerte. Har du ikke fået den ånd, der giver barnekår, så slå dig ikke til ro, men bed derom, indtil Gud bønholder dig. Thi du ligner Kain, og din stilling er ikke ret for Gud.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 3: Ånden der giver barnekår

Men dette abba-råb skal ikke være det eneste, der lyder fra dit hjerte. Også din synd må råbe, dvs. skabe angst i din samvittighed og presse abba-råbet frem. Men råbet fra din synd skal også må overdøves af Guds ånd. Din tillid og tro må blive stærkere end din angst – som også Johannes siger:

”Om end vort hjerte fordømmer os, så er Gud dog større end vort hjerte og kender alt.” (1.John. 3,20).

Historik:

Indtastet: 25. marts 2005

Korrektur: 11. september 2021

RoseniusNet.dk